

Byl to nejšťastnější den
jejího života.
Tak proč skočila?

NOC, KDY ZEMĚŘELA

JENNY BLACKHURST

Noc, kdy zemřela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Blackhurst
Noc, kdy zemřela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NOC, KDY ZEMŘELA

JENNY BLACKHURST

2021

*Mým dvěma překrásným chlapcům Connorovi a Finlaymu,
bez kterých by tahle kniha byla hotová dvakrát rychleji.
Miluju vás nejvíc na celém širém světě.*

PROLOG

Stojí na okraji útesu a lehký vánek si pohrává s jejími dlouhými plavými vlasy. Šaty má až na zem a nohy vykukující pod nimi jsou bosé a špinavé. Tráva, na které stojí, je vlhká, ale nezebe. Hledí před sebe na temnou hladinu vody a cítí klid. Evelyn se nemusí dívat dolů, aby viděla, jak vlny narážejí do rozeklaných skalisek u paty útesu, nemá z nich strach. Nad stejným mořem stála už mnohokrát. Tyhle vlny ji znají: její jméno i její příběh.

Zvedne ruku, aby si z tváře odhrnula závoj, a diamantová čelenka, která kdysi patřovala její matce a předtím matce její matky, nehlučně dopadne na zem. Tady nahoře neexistují žádné zvuky, žádné jiné než šepot moře a ozvěna jejího pomalého a klidného dechu.

Dvě postavy ji sledují ze stínů večerního šera z nedalekého útesu. Jsou sice dál, než by si představovala, ale noc je dost jasná na to, aby mohli rozeznat její štíhlou siluetu v přiléhavých svatebních šatech. Dost blízko na to, aby ji dokázali popsat jejímu manželovi, ale zároveň příliš daleko na to, aby ji mohli zastavit, až si uvědomí, co má v úmyslu. Po několik následujících vteřin ještě bude novomanželkou, která si dopřává trochu oddechu

od náročného svatebního dne, na chvíli unikající před hlasitou hudbou, cinkotem sklenic a neustálým proudem gratulantů hýřících vtipy o životě v manželství. Oni jsou párek milenců, kteří si užívají svou poklidnou večerní procházku a představují si, že jednoho dne se i jejich přátelé sejdou, aby si poslechli svatební sliby jich dvou, poblahopřáli nevěště a projevíli soustrast ženichovi. Novomanželka sundá závoj, zadívá se, jak ho větřík nese směrem k okraji útesu, a právě v tu chvíli sebejistě a bez zaváhání vykročí kupředu a vrhne se do tmy. Chvíli předtím byli jen dvěma milenci. Teď se z nich stali svědkové.

1

REBECCA

Večer svatby

Zbývající svatební hosté, šokem a zármutkem náhle zcela vystřízlivěli a tiší jako pěny, se shromáždí venku na trávníku. Jedna z žen, Evelynina prateta Beth, tiše vzlyká do kapesníku, který jí podal manžel, mužiček jako věchýtek, slabý na prsa a nerozhodný ve svých názorech. Ještě o tři hodiny dříve se chmuřil a přikyvovat přesně v těch správných okamžicích, kdy si Beth stěžovala na všechno od příliš „bohémského“ obřadu, hudby a výzdoby až po „vyloženě hippies“ přátele, které si Evelyn sezvala. Jak se asi její zesnulá neteř, Evelynina matka, musí obracet ve svém čerstvém hrobě, když svoje přátele a rodinu vidí pohromadě s takovým pówlem. Teď už Beth neřiká nic, když všechno nasvědčuje tomu, že dcera se k matce brzy připojí.

Srdce se mi rozbuší, když se zastavím přede dveřmi hotelu a naslouchám tlumeným hlasům zevnitř přerušovaným občasnými výbuchy vzteku. Richard.

Psychicky se připravím vstoupit, ale pak zaváhám, Richard začne znovu křičet a huláká, že by měl být venku a hledat ji, že jeho žena by mu něco takového neudělala. Teď je řada na mně – vím, že jako Eviina nejlepší kamarádka i svědkyně se musím zhostit

svoji role – ale najednou dveře před sebou vůbec nemám zájem otevřít. Nechci se dívat na výraz v Richardově obličejí, nemám chuť sledovat, jak se hroutí.

Kroky na druhé straně mě přimějí k akci, takže praštím do dveří pěstí.

„Richard!“ Otevřou se prakticky okamžitě, za nimi stojí jeden z policistů, které jsem před dvaceti minutami viděla odcházet s Richardem. Bylo to nejdelsích dvacet minut mého života. „Musím mluvit s Richardem.“

„Omlouvám se,“ začne, ale hlas zevnitř ho přeruší.

„Pusťte ji dál,“ ozve se Richard a rezignovaný tón jeho hlasu mi prozradí přesně to, co potřebuju vědět. „Je to Eviina nejlepší kamarádka, má právo to slyšet.“

Policista ustoupí stranou a já kolem něj vpochoduju do malého hotelového pokoje. Stěny jsou sněhobílé a výhled téměř dokonalý – přímo na útesy. Na tytéž útesy, ze kterých se manželka Richarda Bradleyho právě vrhla do hlubin.

„Richard!“ přikročím k němu a popadnu ho za ruce. „Kde je Evie? Dole říkají, že skočila z útesu, ale to je šílenství. Tak kde je?“

Když neodpovídá, zatřesu s ním, ale on zatím nedokáže ta slova vypustit z úst. Jedna policistka ke mně přistoupí, a když mi položí ruku na paži a jemně, ale rozhodně mě odvádí stranou, vypadá to, že má na krajíčku.

„Jsem detektiv Michelle Greenová, tohle je detektiv Thomas.“

Prvně jmenovaná Michelle hovoří pomalu a laskavě, zatímco detektiv Thomas jen stojí a tváří se zahloubaně. Je vysoký a ramenatý, má olivovou pleť a tmavé vlasy. Vypadá jako policista z televizního seriálu – jen má zatím roli, ve které se nemluví. Každou chvíli na mě upře pohled, jako by mě analyzoval, pohled, ze kterého mě přepadá pocit viny jen kvůli tomu, že jsem přišla až sem. Jen mě pozoruje a čeká. Na co?

„Dostali jsme zprávu o tom, že žena, která odpovídá popisu Evelyn, skočila asi tak před čtyřiceti minutami do moře. Viděla jste paní Bradleyovou během poslední hodiny?“

NOC, KDY ZEMŘELA

Představím si svoji nejlepší kamarádku ve chvíli, kdy jsem ji před pětáctyřiceti minutami zahlédla naposledy. Kráčí k okraji párty stanu, kde se otočí. Vyhledá mě pohledem, a když se naše oči střetnou, povzbudivě se na mě usměje. Nevypadá tak vystrašeně, jako se já cítím, ani se nezachvěje a nezaváhá. Otočí se a zmizí do tmy. V jednom zlomku vteřiny se za ní chci rozběhnout, popadnout ji a nepustit. Ale moje nohy se ani nehnu a pak je ta správná chvíle pryč. *Ona je pryč.*

„Ne,“ odpovím, „neviděla.“

Břečela jsem tak dlouho, až mám oči celé zarudlé a napuchlé, skutečné slzy, které mě zaskočily. *Tak a je to tady*, ozve se hlas v mé hlavě. *Je pryč. Teď už jsi na všechno sama.* A to pomýšlení je na mě až příliš.

Richard stále mluví s policisty a já mám podezření, že ho tady zdržují schválně, aby se nemohl vydat nahoru na útes a sám tam neudělal nějakou hloupost. Zírám z okna na jasné kužely baterek, které pročešávají okolí, a na bílé světlomety záchranářského vrtulníku zářící z oblohy.

„Mají i vrtulník,“ konstatuju a můj hlas zní jako hlas někoho jiného. Přála bych si, aby byl, protože pak by všechna světla tam venku v temnotě hledala nejlepší kamarádku úplně jiné ženy.

„Který teprve teď dorazil. Vždyť už to je skoro celá zasraná hodina,“ vybuchne Richard. Přejde k oknu a hned zase zpátky a kouše se přitom do rtu – otravný zlozvyk, se kterým začne, kdykoliv je nervózní. „Vždyť tam umrzne. A proč se vůbec motají tady pod útesy? Touhle dobou už mohla doplavit na půl cesty do Londýna.“

Protože nehledají ženu, která někam plave. Nechci ta slova vyřknout nahlas a policie také ne, Richard k té samozřejmě odpovědi bude muset dospět sám. Že dnes večer jeho žena, moje nejlepší kamarádka, skočila z útesu, aby zemřela. A já jsem jediný člověk, který ví proč.

2

REBECCA

Vzpomínám si na to, jak jsem poprvé Evie Whiteovou potkala, i když v té době jsem ještě netušila nic o temnotě, kterou mi vnese do života. Bylo mi osmnáct a byla jsem až po uši zamilovaná do baskytaristy Stevea, ze kterého se, jak jinak, vyklubal naprostý idiot. Já jsem ale upřímně věřila, že se stane mojí vstupenkou do společnosti spolužáků z Londýnské univerzity. Studovala jsem tam už téměř rok a za tu dobu se mi podařilo najít celé tři přátele: Sandru, obtloustlou studentku historie, jejíž představa o divoké noci znamenala zajít si po skončení debatního kroužku na kuře do Nando's; Christophera – ne Chrise, rozhodně nikdy ne Chrise – který zrudl jako rajče, jakmile na něj někdo promluvil, a který se stal mým kamarádem jen z donucení, protože se mnou musel pracovat v kavárně; a Sunny, studentku z Číny, se kterou jsem se spřátelila kvůli naší společné zálibě v sérii *Stmívání*. Takhle jsem si svůj první ročník nepředstavovala – měl to být rok, kdy ze sebe setřesu pověst té trochu divné středoškolačky a s hlavou vztyčenou nakráčím mezi nové přátele.

Se Steveem jsem se seznámila na přednášce z obchodního podnikání. Já ji navštěvovala, protože jsem doufala, že mým osudem je stát se druhou veleúspěšnou podnikatelkou Karren Bradyovou;

on tam chodil, protože jeho otec mu dal jasné ultimátum, že pokud chce, aby ho dál živil, měl by se raději zatraceně snažit zapracovat na diplomu. Myslím, že Steveovi poměrně rychle došlo, že tenhle předmět bez pomoci nezvládne (takže možná nakonec totální idiot nebyl) a že jeho nejlepším trumfem by mohla být ta nepřiliš atraktivní, stydlivá, ale ne úplně marně vyhlížející slečna sedící sama v zadní lavici. Já. Neměla jsem ani ponětí, jak reagovat, když si ke mně jednoho dne přisedl a zašeptal: „Ahoj.“

„To jako já?“

Dokonce i jeho úsměv se zdál být líný a neschopný. Do očí mu přes husté světle hnědé kudrny, které si každou chvilku odhrnoval z obličeje, nebylo skoro vidět.

„Jo, to jako ty. Chceš partáka na tenhle projekt?“

Zaúpěla jsem. „To asi myslíš, jestli chci udělat tenhle projekt za nás za oba, ne?“

Přičetla bych mu k dobru, že jeho výraz se nijak nezměnil. Až teprve později jsem zjistila, že jeho tvář dokázala vykouzlit jen tenhle jediný servilní výraz.

„To zabořelo.“

„Ale no tak. Co bych z toho měla?“

„Dobře, tak jo,“ odhrnul si vlasy. „Všiml jsem si, že až doteď jsi všechny projekty zvládala sama. S nikým ze třídy se nescházíš a jediný člověk, se kterým jsem tě kdy tady na škole zahlíd, je ta dost divná tlustoška.“

Nadechla jsem se, abych Sandru bránila, ale nedal mi žádnou šanci.

„Tak mě napadlo, že já bych moh projednou dostat z projektu slušnou známku a ty by sis zas pro změnu vyrazila s někým, kdo nesmrdí, jako by právě uběh maraton, i když si přitom jen skočil koupit colu.“

„Jsi pěkně hnusnej.“

V tu chvíli se usmál tím druhem úsměvu, při kterém vás amorův šíp trefí přímo do srdce, a já si uvědomila, že ho v žádném případě neodmítnu.

„Tak dohodnutý?“

„Dobře, dohodnutý.“

O týden později jsme už spolu spali. O dva týdny později mě na večírku představil svým kamarádům jako svoji „holku“. Dobře, sice přitom byl namol, ale i to se počítalo. Za pouhé dva týdny jsem po večerech přestala číst o životech jiných lidí a začala skutečně žít ten svůj. Steveův byt býval zřídkakdy prázdný, neustále v něm vysedávali přátelé, kteří přišli na pár panáků, kluci z kapely tam zkoušeli téměř do rána, nebo se tam střídali hosté přespávající po divokých večírcích ve městě. Skvěle jsem si tam užívala, ale po nějaké době to pro svědomitou studentku obchodního podnikání s indexem plným těch nejlepších známek, jakou jsem byla, začalo být trochu náročné.

„Zlato, dneska v noci přespím u sebe.“

Steve se na posteli vedle mě líně nadzvedl a opřel se o loket.

„O co jde? Už tě to se mnou nebaví, nebo co?“

Usmála jsem se. Nemohl být dál od pravdy. „Neplácej nesmysly. Jen se potřebuju trochu vyspat, zmeškala jsem už tři ranní přednášky v řadě. Zastavím se tu po ekonomii.“

„Dobře, krásko. Dones mi výpisky, jo?“

„Jako vždycky.“

Druhý den ráno – konečně odpočatá, osprchovaná i pořádně nasnídaná – jsem se cítila úžasně a poprvé po dvou týdnech jsem se na přednášce skutečně soustředila na výklad a zapisovala si podrobné poznámky, o které jsem se plánovala podělit se svým novým klukem. Na cestě do jeho bytu jsem se zastavila pro kávu a sendviče se slaninou. Takové gesto po propité noci určitě ocení. Nepochybovala jsem, že celou noc propil. Štěstí, že si vybral za holku mě.

Zatím jsme se nedostali do fáze, kdy bych měla od jeho bytu vlastní klíče, proto jsem zaklepala a připravila se na dvacetiminutové čekání. Tak dlouho mu obvykle trvalo, než se vyhrabal z postele. Ještě víc než fakt, že se dveře otevřely jen po pár minutách, mě ale překvapila polonahá dívka, která se objevila na prahu.

Byla vysoká jako amazonka a nohy, které snad nikde nekončily, měla atraktivně opálené. Stála tam bosa a neměla na sobě nic než krátké vytahané šedé tričko, pod kterým byla docela evidentně nahá, a zašedlá tanga, která kdysi dávno určitě bývala bílá. V době, než ji strhl vír studentského života a začala všechno své prádlo prát v jedné pračce. Obličej měla stejně opálený jako nohy a sprška pih na nose prozrazovala, že za její snědou pleť nevězí samoopalovací krémy. Vlasy měla tmavě plavé a rozčuchané a vypadala přesně tak unaveně i uvolněně jako někdo, kdo si celou noc užíval sex. S mým klukem.

„Hledám Stevea,“ vysoukala jsem ze sebe trochu přihloupě.

„Sprchuje se.“ Otevřela mi dveře, abych mohla projít, a pak zmizela, aniž se vůbec zeptala, co jsem zač.

Když jsem sebrala odvahu vstoupit dovnitř, seděla na pohovce a balila si jointa. Posadila jsem se na židli naproti ní a rozpačitě jsem na klíně žmoulala tašku s pečivem.

„Ehm, a ty jsi kdo?“

Dívka se na mě zadívala zkoumavým pohledem. Ona, ztělesnění čisté krásy, si mě prohlížela, jako kdybych byla vzácný motýl pod mikroskopem. Její oči měly barvu mátové zmrzliny. Zapálila si jointa a dlouze potáhla.

„Evie,“ pronesla melodickým, sametovým hlasem. „Dáš si taky?“ Natáhla ke mně ruku s jointem a přitom pootevřenými ústy pomalu vyfukovala kouř.

„Ne, díky.“

Znovu se opřela a pokrčila rameny. Trochu jsem se na židli zavrtěla.

„Nebo vlastně dám, prosím.“

Když se Steve vrátil ze sprchy, výraz v jeho tváři byl k nezaplacení. Poté, co prosouložil noc s bohyní krásy, která se teď rozvalovala na jeho pohovce, evidentně ztratil pojem o čase. Sice zvládl zadržet jakousi omluvu, ale žádná z nás jí ve skutečnosti nevěnovala pozornost. Evie právě vykládala o kulturních stereotypch v reklamě s takovým nadšením, že můj vztah se

Stevem vzal za své ještě dřív než joint, o který jsme se všichni tři podělili. V té době měl Steve zřejmě dojem, že se právě vyhnul kulce, protože jsem nezačala vyšilovat a jen jsem velkoryse ustoupila stranou, aby moje místo mohla zaujmout nádherná Evie Whiteová.

„Co studuješ, Evie?“ zeptala jsem se, zatímco Steve na mě vrhal jeden zmatený pohled za druhým.

„Fotografii. Ve výrazu obličeje si můžeš o lidské mysli přecíst úplně všechno.“ Nahnula se přes okraj pohovky a vzala do ruky luxusně vypadající zrcadlový fotoaparát. Když si vytáhla okraj trička, aby otřela čočku, odhalila ještě víc opálené pokožky. Lokty si opřela o kolena a zadívala se do hledáčku. „Říká se, že kdykoliv si tě někdo vyfotí, sebere ti tím část duše.“

Zmáčkla spoušť a fotoaparát zabzučel.

„Tak a teď mám tvoji duši.“

3

REBECCA

„O co tady krucinál běží?“

Výrazný francouzský přízvuk a panovačný tón – Eviin otec právě dorazil. Dominic Rousseau se vřítí do místnosti kolem detektiva Thomase a mně přeběhne mráz po zádech při pohledu na zoufalý výraz v jeho pohledné tváři. Muž, kterému ženy celá léta padaly k nohám, autorita mezi podnikateli, vypadá najednou naprosto zlomený. Michelle ucouvne před ozvěnou jeho hřímání. Po pár okamžicích Richard vykročí směrem k němu.

„Dominiku, oni tvrdí, že skočila z útesu...“ Dominic se k němu otočí a Thomas udělá krok směrem k nim připravený zakročit, kdyby se věci začaly vymykat kontrole. Jako kdyby se snad tahle noc mohla ještě více vymknout kontrole.

„Nesmysl! Evelyn se dnes vdala! Proč by se proboha pokusila zabít v den, který by *měl být* tím nejšťastnějším v jejím životě?“

„Viděli ji, pane,“ zakoktá Michelle. „Dvojice svědků na nedalekém útesu zavolala policii, když zahlédli, jak žena ve svatebních

šatech skočila do vody. Děláme všechno, co je v našich silách, abychom ji našli.“

„Očividně to nestačí. Ty,“ otočí se ke mně. „Nesvěřila se ti s něčím? Nebyla z nějakého důvodu nešťastná?“

„Já... ne, pane, naposledy, když jsem ji viděla, vypadala normálně.“

Svým způsobem je těžší zalhat Dominikovi než Richardovi nebo policii. Mám pocit, že do mě vidí a čte moje myšlenky jako lidský detektor lži.

„Tak cos jí udělal?“ Proradný zbabělec uvnitř mě si oddechne, když se Dominic otočí zpátky k Richardovi.

„Jak to myslíte, co jsem jí *udělal*?“ Richard znovu najde svůj hlas a ten má skutečně rozzuřený tón. „Nic jsem jí neudělal! Miluju ji. Zrovna jsme se vzali.“

„No, musels udělat něco, co mou dceru zdrtilo natolik, že se odhodlala k takovému kousku ve svůj svatební den!“

„Evie si do svého štěstí nikdy od nikoho nenechala mluvit, to vy byste měl vědět ze všech nejlíp.“

„Co tím chceš naznačit, že *já bych to měl vědět ze všech nejlíp*? Co má tohle znamenat? Vždyť jsem tady ani nebyl!“

Na kratičký okamžik mi projede hlavou myšlenka, že tohle je přesně to, co by si Evie přála. Sama by to nemohla zrežírovat lépe, ani kdyby byla přímo tady, aby je popíchl. Dva nejdůležitější muži v jejím životě se hádají o to, který z nich ji miloval víc. Dokonce, i když se její tělo otlouká o útesy a její duši odnášejí mořské vlny, pořád zůstává tou nejdůležitější osobou v místnosti. *Tak a teď mám tvoji duši.*

A to měla. Dalších sedm let měla Evie Whiteová moji duši a nyní, když mi ji vrátila, nemám už ani ponětí, co si s ní počít. Evie byla středobodem mého života. Tak často rozhodovala o tom, kam půjdeme a co tam budeme dělat, že už vůbec netuším, kým jsem teď já sama bez ní. Na jaké filmy se budu dívat, když si je budu muset vybrat? Jakou hudbu mám vlastně ráda? Každé CD, které mám, mi se svým typickým až nakažlivým nadšením

doporučila moje druhá polovička. *Poslechni si tohle, Becky, zamiluješ si to. Tahle vůně bude pro tebe dokonalá. Modrá je přesně tvoje barva.* Co si teď jen počnu?

„A to je právě to,“ vyštěkne Richard. „Možná, že kdybyste tady v nejšťastnější den jejího života *byl s ní...*“

Leknutím syкну a čekám výbuch, který nepřichází. Dominic se zatváří vyčerpaně, rukou si promne obličej a otočí se k Michelle.

„Jak to probíhá? Hledá ji někdo venku? Každá vteřina, kterou tady váháte, prodlužuje dobu, kdy moje dcera zůstává sama někde ve tmě. Vždyť tam umrzne.“

„Celou oblast právě pročesávají vrtulníky, pane.“

„Jenže se zdá, že to nestačí.“ Michelle se nadechne, aby odpověděla, ale Dominic zvedne ruku a její ústa se jen otevrou a zavřou, jako když ryba zalapá po vzduchu. „Nezajímají mě vaše otřepané fráze. Řekněte svému veliteli, ať se se mnou okamžitě spojí v mém apartmánu. Chci vědět, co hodlá udělat pro záchranu mojí dcery.“

S těmi slovy vypočoduje z místnosti a o Richarda nebo o mě ani nezavádí pohledem.

O MĚSÍC POZDĚJI

4

REBECCA

Chlapeček stojící za mnou v nekonečné frontě zatáhne za sáček těstovin v mém košíku, a prudce škusne. Až příliš pozdě si uvědomím, co má za lubem – i když to doteď vyzkoušel už asi stokrát – a ve chvíli, kdy moje mušle s žuchnutím padnou na podlahu, propukne v hurónský smích. Jeho matka ani nevzhledne od displeje svého mobilního telefonu, do kterého ťuká tak horečně, jako by byla jednou z dívek v Bletchley snažící se prolomit tajný kód. Když se sehnu, abych sebrala své jídlo, dítě po mně hodí jakousi plastovou figurku, která mě mine tak těsně, že cítím, jak mi pocuchala vlasy. Zachechtá se a natáhne ruku, abych mu ji podala zpátky. Rychlým kopnutím ji pošlu rovnou pod pokladní pult – jedna jedna, chlapečku.

Naložím hromadu nákupních tašek do kufru auta a zabouchnu ho s uspokojujícím cvaknutím. Poslední dobou to vypadá, jako kdybych zhruba půlku života trávila jen po nákupech, abych zajistila chod vlastní domácnosti a ještě se postarala o to, že se nají i Richard. Protože, řekněme si to narovinu, kdybych ho nenakrmila já, nejspíš by se nenajedl vůbec.

Od svatby už uplynuly čtyři týdny, čtyři týdny bez těla a také bez odpovědí. První týden jsme já a Richard strávili v hotelu. Většinu času jsme proseděli v jeho pokoji, snažili se nedívat z okna a jen čekali na telefonát.

Nakonec to byla Michelle, kdo tiše navrhl, aby se Richard vrátil zpátky do Kensingtonu a pokusil se alespoň částečně znovu zapojit do normálního života. Slíbila, že mu zavolá, jakmile se dozví cokoliv nového.

To bylo před třemi týdny. Poctivě svůj slib dodržovala, nejprve mu volala každý den, aby zjistila, jak to zvládá. Pak se telefonáty omezily na každý druhý den. Nejsem si ani jistá, jestli už někdo volal tenhle týden.

Dokud není nalezeno tělo, případ zůstává stále otevřený, s tím jsme se vrátili do Londýna. Pracuju z domova jako virtuální osobní asistentka, což mi alespoň dává možnost na Richarda nepřetržitě dohlížet. Dokud Evie nenajdou, jeho život nepůjde dál, protože vězí v jakémsi pekle nejistoty, naděje a pocitu viny. Vždyť jak můžete tak zoufale toužit po tom, aby vám konečně potvrdili, že je vaše žena mrtvá, a nepřipadat si provinile? Ale dokud stále existuje naděje, není možné se přenést přes fázi zármutku, ve které popíráte, co se stalo. Richard chce své odpovědi. Zejména na otázku *proč?*

Choval se tak nesnesitelně a hrubě, že po dvou týdnech od návratu jsem vážně zvažovala, že se na něj vykašlu, nechám ho shnit ve smradlavém spodním prádle a zadusit se sebelitostí, ale Eviin hlas mě donutil zůstat. *Sem jsme ho dostaly my*, slyším, jako by mi šeptala přímo do ucha. *Ted' ho z toho musíš dostat ven.*

A pozvolna skutečně přicházejí první náznaky zlepšení. Postupně se začal znovu oblékat ještě dřív, než se ráno objevím na prahu, a v určitých chvílích dokonce zahlédnu střípky starého dobrého Richarda se suchým smyslem pro humor a nekonečnou zásobou narážek na kultovní filmy z osmdesátých let. Ale stejně ho každou chvíli přistihnu, jak si v duchu pokládá stále tu stejnou otázku. *Proč?*

„Možná, že byla nemocná,“ nadhodil zrovna včera večer, když jsme společně sledovali jeden ze seriálů, který žádný z nás neměl rád, ale Evie nevynechala jediný díl. Stařec na obrazovce tiskl ruku mladé ženě – myslím, že zřejmě své dceři – a žádal ji, aby mu ulehčila trápení, až přijde jeho čas. „Třeba byla jako tenhle chlápek, měla rakovinu a nechtěla, abychom trpěli. To by jí bylo podobné.“

„Možná,“ připustím. „Ale podobnější by jí bylo, že by nám o tom nejdřív chtěla říct.“

„Stejně ale požádám právníka, aby mi zařídil přístup k jejím zdravotním záznamům.“

Dnes budu k večeři vařit špagety carbonara s plným vědomím toho, že se Richard ve své porci nejspíš trochu poštourá, ochutná pár soust, která doprovodí povinným pochvalným pomlaskáváním, a všechno ostatní pak shrábne do koše.

Zařadím zpátečku a právě se chystám vyrazit z parkoviště, když mi v přihrádce mezi sedačkami zabzučí telefon. Tiše zakleju, přejeďu po displeji a přeju si, ať to není Richard a nežene mě zpátky do obchodu, protože je mi jasné, že kdyby to po mně chtěl, tak bych běžela. *Vzchop se trochu, Rebeko, copak ho necháš, aby si z tebe dělal služku?* Není to ode mě fér – jeho manželka je nezvěstná a nejspíš mrtvá, má plné právo požádat mě, abych mu doběhla pro čokoládové sušenky, nebo pro cokoliv jiného, na co si zrovna vzpomene.

Ale není to zpráva, jen upozornění na Facebooku.

Evelyn Bradleyová vám posílá žádost o přátelství!

5

EVIE

„Papá! Papá! *Mère est morte!*“ pětiletá holčička vtrhla do otcovy pracovny. „*Morte!*“

„Uklidni se, Evelyn,“ odpověděl jí otec pomalu perfektní angličtinou. Svou rodnou řeč miloval, ale od doby, kdy se přestěhovali do Anglie, se přizpůsobil přání její matky, aby doma mluvili pouze anglicky. *Nechceme, aby tu vyrůstala jako Francouzka, Dominiku. Tady je důležité, aby dívky zapadly.* „Maminka není mrtvá, mluvil jsem s ní před půl hodinou. Co je to vůbec za hlouposti? *Anglicky, prosím.*“

„Na pohovce... *morte! Elle a...* ehm, ona, ona snědla všechny ty spící prášky a teď se nehýbe.“ Evie se vrhla otci do náruče a po tvářích se jí koulely slzy jako hrachy. „*S'il te plaît, viens! Pojď se mnou, prosím!*“

Eviin otec si povzdechl a odložil propisku. Zvedl dceru do vzduchu a políbil ji na čelo orámované neposednými světlými kudrnami.

„Maminka je v naprostém pořádku, Evelyn Rousseauová, a abych ti dokázal, že je to pravda, půjdu a vychrstnu jí sklenici vody přímo do toho jejího potřeštěného obličeje.“

Evelyn vyvalila oči. Byla si skutečně jistá, že je matka mrtvá, přesto to ale znělo jako docela riskantní plán.

„Jestli tohle uděláš, papá, radši bys měl doufat, že mamá je doopravdy mrtvá,“ varovala ho s vážnou tváří.

Otec se zasmál svým upřímným smíchem. Takovým, jakým se smával vždycky jen s ní (i když nikdy netušila proč) a s Emily, učitelkou angličtiny, kterou pro Evelyn najal ještě předtím, než ji mamá poslala pryč. Ale rozhodně ne s obchodními partnery, kteří k nim občas přicházeli, a dokonce už ani s mamá. Ti si vysloužili vždycky jen jeho falešný, bastardí smích. Evelyn mu tak říkala proto, že ve společnosti takových lidí se papá vždycky choval jako bastard, předstíral, jak moc jsou zábavní a zajímaví, zatímco ji úplně ignoroval. Dotýkal se dalších žen, když se mamá neřvala, nebo když se zavřela v ložnici, protože jí nebylo dobře, a myslel si, že Evelyn je moc malá na to, aby rozuměla, o co mu jde, když se k nim naklání a šeptá jim do oušek a ony mu pokládají ruce na hrud', uculují se a klopi zrak. Ona ale věděla, co tyhle špinavé děvky chtějí. Tak jim říkala mamá: tyhle otcovy špinavé děvky a tihle bastardi.

Teď s ní papá prošel velkým domem a nesl ji až do kuchyně, kde ji postavil na zem a naplnil sklenici vodou.

„Tak jdeme, Evie.“

Zaváhala a zavrtěla hlavou. Mamá byla mrtvá a ona ji znovu mrtvou vidět nechtěla. Poprvé to byl setsakramentský šok, uvidět její otevřená ústa, ze kterých na straně visel obrovský růžový jazyk.

„Dobře, zlatíčko, ty zůstaň tady.“

Slyšela, jak otec vstupuje do salonu, kde úplně mrtvou mamá objevila. Slyšela, jak zaklel tou snad úplně nejhorší nadávkou, pak cáknutí, když proud vody vyšplíchl do matčina obličje, a matčin výkřik následovaný sprškou podobně sprostých slov.

Je živá! Tak proč papá tak křičí? Proč se tolik zlobí, vždyť mamá je živá, díkybohu!

„Ty jedna pitomá krávo, co to té chudince děláš? To chceš, aby z ní vyrostla stejně pošahaná ženská, jako jsi ty?“

„Jestli jsem pošahaná ženská, Dominiku, tak jedině kvůli tobě! Kvůli tobě a těm tvým špinavým děvkám. To ty mě k tomuhle doháníš, abys věděl. Jestli se jednoho dne zabiju, tak moji krev budeš mít na rukách ty. Radši bych umřela než zůstat bez tebe.“

Evie se otrásla. I ve svých pěti letech věděla, že takhle by tedy láska vypadat neměla. A jednu věc si uvědomila skutečně jasně – že ona nikdy nedopustí, aby někoho milovala tak moc, že by kvůli němu chtěla zemřít.

6

REBECCA

Sedím v autě na parkovišti před supermarketem, zírám na žádost o přátelství na svém telefonu a moje první myšlenka – ať už se může zdát sebehloupejší – je, že je to ona. *To je opravdu ona. Je naživu!*

Ale stejně rychle, jako se mi při tom pomýšlení rozbuší srdce, se probudí k životu i moje racionálně uvažující já.

Ty idiote. Kdyby Evie byla naživu, těžko by tě kontaktovala prostřednictvím facebookového účtu, který jsi nikdy předtím neviděla. To v plánu rozhodně nebylo.

Kliknu na profilový obrázek – je pořízený z dálky, ale je na něm ona, stojí na okraji útesu ve svých svatebních šatech. V její svatební den. V noc, kdy zemřela. Není možné, že by Evie něco takového vyfotila sama.

Jediná možnost, jak zjistit, o co se jedná, je žádost přijmout. Je mi jasné, jak divně bude vypadat, pokud někdo z našich přátel uvidí na mé zdi informaci „Rebecca Thompsonová se nyní přátelí s Evelyn Bradleyovou“, ale copak na tom záleží? Kdyby se kdokoliv zeptal, řeknu mu pravdu – nějaký vážně špatný vtípálek si vytvořil falešný profil a já přijala jeho žádost, abych zjistila, o koho se jedná.

Prohlédnu si profil. Jsem na seznamu přátel Evelyn Bradley-ové jediná a ta ironie je očividná. I přesto, že každý, s kým se seznámila, okamžitě podlehl kouzlu její osobnosti, krásy a inteligence, samotná Evie skutečně milovala jen několik málo lidí. Měla pár kamarádek ze střední ve Warehamu, nafoukaných slečinek, které začaly pískat a poskakovat, když se jim Evie ukázala ve svatebních šatech, ale ať už byla moje nejlepší kamarádka sebeoblíbenější, lidi, kteří ji opravdu znali, byste klidně spočítali na prstech jedné ruky. A Richard mezi ně nepatřil.

Profil neobsahuje žádné informace, jen fotku Evie na útesu, a nezdá se, že by měla nějaký konkrétní účel. Popisek zní: „Když správné je špatné a špatné je správné.“

A jak jsem napůl čekala od chvíle, kdy jsem žádost o přátelství uviděla, telefon zabzučí a objeví se kulatá ikonka s Eviinou fotografií. Nová zpráva. Když na ni kliknu, z myslí se mi vynoří obrázek Eviina těla vyplaveného na břeh. Kůži má pokrytou droboučkými koryši a tu a tam chybí cáry masa, které vytrhali ptáci a další mrchožrouti. Jedno oko jí visí z důlku. Mám dojem, že začnu zvracet. Čtyři týdny čekání na to, až vytáhnou tělo mé nejlepší kamarádky z moře, si vybírá svou daň. Na jeden krátký okamžik zadoufám, že by tohle mohla být doopravdy ona, živá a hrající jednu ze svých prapodivných her.

Dlouho jsme se neviděly, kámoško. Ale copak? Vypadáš,
jako bys právě uviděla ducha CHA CHA CHA CHA CHA

Dlouze vydechnu napůl zklamáním a napůl úlevou. Ona to
není.

7

REBECCA

Očima pátrám v okolních autech na parkovišti. Na předních sklech se jim odráží slunce, mohou být klidně prázdná, nebo se v některém z nich může ukrývat psychopat se sekerou. Hlavou mi běží scény z nesčetných hororů a já se kradmo ohlédnu přes rameno na zadní sedadlo. Prázdné. Vždycky jsem se cynicky posmívala všem těm hloupým hrdinkám, které utíkají po schodech do patra a křičí – z obřího výstřihu titěrného tílečka se jim při tom pokaždé derou přetékaající vnady – a přitom čekají, kdy se objeví nějaký hrdina, který je zachrání. Evie by fandila maskovanému zabijákovi a vyjmenovávala by všechny možnosti, jak by mohl být ve svém vražedném řádění ještě úspěšnější. Teď si přeju, aby tady seděla se mnou a ujistila mě, že jsem směšná, když se nechám takhle vynervovat obyčejnou zprávou. Žádný zabiják nikdy neudeří za bílého dne na parkovišti před supermarketem.

Žena, která stála za mnou ve frontě u pokladny, se snaží nacpat svého mrňavého haranta do autosedačky a starší muž v po-mačkaném saku sedící v audi o kousek dál vypadá, že nejspíš

JENNY BLACKHURST

usnul během čekání, až se manželka vrátí z nákupu. Nikdo další poblíž není.

VEDLE JAK TA JEDLE NEJSEM V AUTĚ

Prst mi zamrzne na displeji telefonu. Pohledem sklouznu na okna kavárny v supermarketu pokrytá zrcadlovou fólií. Nesedí uvnitř? Uvažuji, že napochoduju do kavárny, abych si to vyřídila s kýmkoliv, kdo by to mohl být, ale představa, že vytrhnu z ruky mobil někomu, kdo zrovna píše své matce, mě zarazí. *Nebud' tak strašně paranoidní. Nikdo tě nesleduje.*

Napíšu odpověď:

Kdo je to?

A čekám.

Netrvá to nijak dlouho, „Evelyn“ mi odpoví prakticky okamžitě.

VŠAK TY VÍŠ

S nepříjemným pocitem, že mě někdo sleduje, zahodím telefon na sedadlo spolujezdce, zařadím zpátečku a začnu couvat. Právě v tu chvíli se ozve hlasitě vyzváněné mého handsfree a objeví se hovor ze skrytého čísla. Jakmile klepnu na tlačítko „přijmout“, hovor se přeruší a můj telefon znovu zabzučí. Dupnu na brzdu.

PŘESTAŇ MĚ IGNOROVAT

Někdo přejde před mým autem a já leknutím nadskočím. Je to jen elegantní dáma středního věku v péřové bundě, která se na mě z bůhvíjakého důvodu zamračí.

NOC, KDY ZEMŘELA

Nevím, co jsi zač, ale jsi magor. Přišla jsem o nejlepší kamarádku. Dej mi pokoj a smaž ten profil, nebo zavolám policii.

Ta kráva s harantem vycouvá za mnou a začne troubit, takže musím pokračovat dál i s telefonem na klíně. Odbočuju právě na hlavní cestu, když se handsfree rozezvoní znovu, naléhavě a hlasitě, jen proto, aby to volající položil přesně ve chvíli, kdy stisknu „přijmout“. Vezmu do ruky telefon a vklíním si ho mezi kolena ve snaze přečíst si odpověď na svou zprávu a přitom neztratit kontrolu nad řízením.

ŠKODA, ŽES MUSELA JET. DOBŘE JSEM SE BAVILA.
PROČ SE TAK TVÁŘÍŠ? A PROČ TŘEŠTÍŠ OČI NA
OBYČEJNOU ŽIDLI?
KVŮLI ČEMU TEN PROTÁHLÝ KSICHT, BECKY?
A PROČ MĚ IGNORUJEŠ?
A PROČ MĚ IGNORUJEŠ?

Rozčileně zavrčím a zahodím telefon na zadní sedadlo, ale ještě předtím ho tlačítkem Bluetooth odpojím od handsfree v autě. Celou cestu zpátky do domu Richarda a Evie slyším, jak vzadu bzučí, a když zastavím, mám čtrnáct nepříjatých hovorů ze skrytých čísel a dvě nové zprávy.

VĚČNĚ MĚ IGNOROVAT NEMŮŽEŠ

Ruce se mi třesou, když couvám na příjezdovou cestu. Měla bych se prostě rovnou rozjet na policejní stanici, ale je mi jasné, že by stejně neudělali nic, než zaznamenali moji výpověď a poradili mi, abych si toho zmetka zablokovala, což přesně hodlám udělat i tak.

Odepíšu:

JENNY BLACKHURST

Kdo jsi? Co chceš?

Je to poslední zoufalý pokus zjistit, kdo se za profilem skrývá, ale nepředpokládám, že by se vtipálek najednou přiznal a poslal mi své jméno i s adresou. Odpoví mi hned.

MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT

Mě? Jako Evie?

MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT
MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT
MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT
MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT
MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT
MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT
MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT
MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT MOHLA JSI MĚ ZACHRÁNIT

Tak to pokračuje dál a dál, dokud si neotevřu Eviin profil a nezvolím možnost „zablokovat“.

8

EVIE

Tóny klavíru se nesly z haly až nahoru do Eviina pokoje. Večirek začal. Tohle byla pro Evie oblíbená část každé párty, kterou mamá a papá pořádali, část, kdy všichni hosté přicházeli v plné parádě, ženy jako třpytící se bohyně s pohlednými muži v drahých oblecích po boku. S postupujícím večerem nakonec všechny květiny nevyhnutelně zvadnou a labuť se začnou daleko více podobat kačenám, jakmile jejich líčení vybledne a oči se jim zamžlí. Všichni pak budou halasit daleko hlasitěji a každý se na jednu bude mnohem více podobat svému skutečnému já, čímž tak trochu ztratí na přitažlivosti. Ale teď, než jim masky sklouznou, jsou nadpozemští.

Evie už dlouhé roky špehovala svoje rodiče při večírcích, které pořádali, takže věděla, že když si ve svém pokojíku lehne na podlahu a pootevře dveře jen na malou skulinku, uvidí, jak jsou hosté uváděni z obrovské vstupní haly do obývacího pokoje. S lidmi, jejichž tváře znala z televize nebo novinových článků, se papá zdravil jako se starými přáteli, a Evie toužila stát při tom po jeho boku ve svých nejparádnějších šatech, přijímat polibky na tvář a poklony za to, že je tou nejkrásnější dívkou v sále. Ale

na to, aby se proplížila dolů a nahlédla do sálu, si musela ještě počkat, dokud papá nebude svými „hosty“ ještě o něco více zaneprázdněný. Zatím tedy jen ležela na břiše, pozorovala, jak hosté přicházejí, a čekala na svou šanci proklouznout do přizemí a rozhlédnout se kolem.

Matka vždy vyslovovala slovo „hosté“, jako kdyby to byla ná-dávka, jako kdyby jí po něm v ústech zůstávala odporná pachuč, ale Evie měla pocit, že se jí to nejspíš musí jenom zdát, protože rodiče měli přece hosty rádi, ne? Proč by je také jinak zvali na večírky? Ledaže by to bylo podobné jako s její narozeninovou oslavou, na kterou pokaždé pozvala celou třídu. Někteří kluci se jí sice zdáli trochu moc zlobiví a protivní, ale Evie neměla to srdce někoho vynechat – ne, když pro zbytek třídy by to bylo téma číslo jedna ještě celé týdny. Možná, že mamá tedy opravdu některé hosty ráda neměla, ale nechtěla, aby se kdokoliv z nich cítil odstrčený.

Když se Evie ujistila, že už je na večírku tolik lidí, aby se mezi ně mohla nepozorovaně vmísit, proklouzla do sálu a hned se začala rozhlížet, kde je papá. Nikde ho neviděla a stejně obvykle býval na každém večírku tak zaneprázdněný, že uniknout jeho pozornosti by pro ni měla být hračka.

Konečně si mohla sál pořádně prohlédnout. Byl pohádkový. Ve dne se zdál až příliš veliký a prázdný na to, aby mohl být zábavný. Slyšela v něm ozvěnu svého hlasu a vždycky jí tam bylo trochu chladno. Dnes večer však ne. Dnes bylo vše zalité zlatým světlem, nádherné a třpytivé. Stoly a židle ozdobené krémovým hedvábím a zlatými mašlemi, na stolech vázy plné ozdobného peří, všude zrcadla a perly. Na velký klavír v rohu hrál muž, kterého Evie znala jako Serge, ten sem dorazil až z Francie. Setkala se s ním už několikrát a se svými divokými kudrnatými vlasy a výraznými rysy, stále obklopený kouřem smradlavých cigaret, se jí nejprve zdál trochu hrozivý. Ale žertoval s ní a byl na ni moc hodný, z legrace jí cuchal vlasy a zpíval jí, takže postupem času se na jeho návštěvy dokonce začala těšit. Ačkoliv mamá to viděla jinak, zdálo se, že ji Serge vždycky něčím rozčiluje. Evie slyšela,

jak o něm s otcem mluví jako o „zatraceném vyžírkoví“, ale otec se pokaždé jen usmál a odpověděl: „Monique, vždyť víš, proč tohle všechno dělá. A funguje to, jeho jméno zná celý svět.“ Evie by za ním moc ráda zašla, ale otec by ji určitě z večírku rychle vyprovodil, kdyby ji našel sedět u klavíristy, který už na klíně jednu ženu měl. Na rtech se mu navíc houpal doutník dlouhý jako srolované noviny.

Evie proploovala davem a téměř nikdo z hostů popíjejících šampaňské jí nevěnoval pozornost. Někteří se lehce vlnili v rytmu hudby, jiní byli zabráněni do hlasité živé konverzace a své pití do sebe nalávali tak náruživě, až jim špláchalo přes okraje sklenic na podlahu z naleštěných parket, kde zanechávalo ulepené skvrny. Spousta práce pro uklízečky, které sem po ránu napochodují, aby sál uvedly do původního stavu. Venku na verandě postávaly ve světle měsíce další skupinky hostů kouřících cigarety a doutníky.

Na bližším konci zahrady pod dubem si tiše hrál chlapec zřejmě jen o něco málo starší než Evie. Oblečený byl v béžových kalhotách a bílé košili a pohled měl přikovaný k figurce vojáka, kterou držel v ruce. Tmavé vlnité vlasy mu padaly do očí. Do těch mu Evie neviděla, ale představovala si, že budou nejspíš zářivě zelené, úplně stejně jako její. Tvář měl opálenou a lehce zamračenou soustředěním. Když nepočítala svého otce, připadal Evie jako ten nejkrásnější muž, jakého kdy viděla.

Chlapec vzhlédl, čímž ji překvapil, takže nestačila uhnout pohledem. Když uviděl, že na něj Evie zírá, zvedl ruku a nenápadně zamával. Přemýšlela o tom, že zamává také, ale její ruka se ani nepohnula. Pokynul na ni, aby se k němu připojila a přišla za ním pod strom, a ona po chvíli s bušícím srdcem přiměla své nohy vyrazit. Jak jen s ním bude moct promluvit? Co když řekne nějakou hloupost a on se jí vysměje?

Evelyn Rousseauová, jestli se ti někdo bude smát, tak leda člověk, jehož názory ti nestojí za pozornost, zazněl jí v hlavě hlas jejího otce. Ale přesto měla starost, aby se jí právě tenhle chlapec nesmál, zdálo se to opravdu důležité.